

Novembre de 2013, núm. 80

En família

Butlletí de la Delegació Diocesana de Família i Vida

Quan els cors necessiten sanar-se només l'amor pot ésser la medicina que els curi. Des de la rancúnia mai pot actuar Déu que, en el fons, és qui ens ofereix la seva mà per treure'ns dels patiments.

Hi ha moltes famílies que pateixen i estan enfonsades en el dolor. Cal fugir de la culpabilització, ja sia mútua o d'un mateix, no donant protagonisme als judicis, a les sospites, als prejudicis, a les xerrameques, a les crítiques,...

S'ha de considerar que cada situació és única i important per ella mateixa, i que cadascuna pot reeixir de l'angoixa en la que es pugui trobar.

És imprescindible arribar al perdó (d'un mateix per un mateix, de l'altre i a l'altre) com a element d'amor i pas primer per sortir de l'assolament, cal saber-se valorar un mateix i tenir autoestima per poder ésser conscient del que hom és i arribar a la humilitat de veure's tal com s'és per situar-se, des de la realitat, davant els altres i davant Déu.

J.L. i S.S.

Per formar-nos

"La propiedad privada no constituye para nadie un derecho incondicional y absoluto. No hay ninguna razón para reservarse en uso exclusivo lo que supera a la propia necesidad, cuando a los demás les falta lo necesario"

Encíclica *Populorum Progressio*. Pablo VI, marzo 1967, n° 23

La perversidad del sistema nos lleva a sucumbir bajo criterios y modelos basados en la falsedad que nos arrastran inexorablemente a acaparar, a la exclusión, a la injusticia ejercida sobre aquellos a los que se les priva, o se les expolia, o se les niega lo que los "triunfadores" precisan para su aparentar y permanecer en la ilusión del desarrollo que producen las candilejas, mientras la injusticia cometida impide la paz. El sistema que tenemos elogia lo falso, la apariencia, la escalada rápida y la superficialidad, el enriquecimiento vertiginoso que nunca puede estar fundamentado en el esfuerzo y en el pensar en los demás, y nos convence para que deseemos agradar, aunque sólo sea por unos momentos, a quienes no les importamos, gastando lo que no nos pertenece, y ni siquiera tenemos, en adquirir futilidades que no necesitamos. Nada más lejos del amor. *"Toda la riqueza del país en sus distintas formas y sea cual fuere su titularidad está subordinada al interés general"* (Constitución Española, art.: 128)

Moments de saviesa

Hi ha música en el cosmos, música en el mar, música en el vent, música sense límits ni obstacles en el cor humà. Alliberar-la en nosaltres mateixos és el primer pas en el camí cap a una vida espiritual ascendent.

Joan Chittister
Escotar amb el cor

Pouant en el coneixement

**El que les dones
no han d'esperar dels homes,
i el que els homes
no han d'esperar de les dones**

Si partim de superar l'àrea dels desitjos i ens situem en la dels fets, podrem copsar la necessitat de no esperar que les dones reaccionin com a homes i els homes ho facin com a dones.

Per això les dones no han d'esperar que els homes...

- sàpiguen escoltar com ho fan les seves amigues;
- no es precipitin donant solucions i oferint consells que ningú no els ha demanat;
- donin importància a les coses que són importants per elles i tinguin la seva sensibilitat;
- es fixin en els detalls, es recordin de les dates i les sorprenguin amb propostes creatives;
- siguin capaços de no caure en la literalitat de les paraules que diuen les dones i sàpiguen captar les emocions que es reflecteixen en la seva comunicació no verbal;
- no interrompin la dona quan parla;
- no reaccionin mal quan estan fent alguna cosa i les dones els pregunten o els demanin ajuda per fer quelcom a la llar.

Ni els homes han d'esperar que les dones...

- siguin concretes quan parlen, no es perdin en els detalls i no donin voltes per exposar el que volen dir;
- facin les coses d'una en una (quan la seva naturalesa els permet realitzar diverses tasques a l'hora amb espontaneïtat i eficàcia);
- sàpiguen que ells no són bons conversadors;
- no pretenguin parlar amb ells quan arriben a casa;
- deixin de ser romàntiques i es mostrin pragmàtiques en les relacions afectives.

Cifra: María Jesús Álava Reyes, *Amar sin sufrir*, (2007)

De cine!

Títol: *This is our time*

País: USA (2013)

Gènere: Drama;

Durada: 104'

Directora: Lisa Arnold

Intèrprets: Erin Be-

thea, Kate Cobb, T.J.

Dalrymple, Matthew

Florida, Shawn-Caulin

Young, Bruce Marchiano, Eric Roberts, Erik Estrada, Dawn Wells

Sinopsis: Després de la seva graduació, cinc amics es proposen fer de les seves vides quelcom diferent en el món de Déu: volen fer coses útils per les persones concretes per tal de fer un món millor. Les seves aspiracions són molt altes, les seves passions molt fortes, ... tindran el coratge suficient per complir la seva crida? Al final descobreixen que el que veuen com els seus moments, són, en realitat, els moments de Déu.

Maria Lluïsa i Joan

Què tenim per llegir

Terapia familiar y conyugal. Principios, modelos y programas. Polaino, A, i García D.; Ediciones Rialp (1993).

En aquesta publicació, els autors reconeixen que l'estudi de la família és una revolució científica pendent i realitzen una anàlisi rigorosa i crítica d'alguns dels principis que governen la interacció familiar i conjugal, per això estudien en profunditat els diferents models amb prestigi de teràpia adreçada a les famílies i les parelles, i ofereixen una revisió molt exhaustiva dels principals programes de formació d'experts en aquesta matèria.

Núria i Pau

El matrimonio, proyecto de Dios-proyecto humano.

A.- El matrimonio, proyecto de Dios¹

En el capítulo primero del Libro del Génesis leemos el relato de la creación del hombre:

“Y creó Dios al hombre a su imagen, a imagen de Dios lo creó; varón y hembra los creó. Y los bendijo Dios, y les dijo: Fructificad y multiplicaos” (Gn 1,27-28).

En el segundo capítulo del mismo Libro del Génesis se describe la creación de la mujer, que completa el anteriormente citado. La mujer es presentada al hombre como ayuda idónea para él, pues no era bueno que estuviera solo, y el hombre la reconoce como hueso de sus huesos y carne de su carne (cf. Gn. 2, 20.23). Y Dios dice: *“Por tanto, dejará el hombre a su padre y a su madre y se unirá a su mujer, y serán una sola carne”* (Gn. 2, 24).

Este mismo texto es citado por el Señor Jesús cuando afirma que esa voluntad de Dios para el hombre y la mujer es desde el principio y para siempre, añadiendo: *“lo que Dios ha unido que no lo separe el hombre”*. (Mt., 19, 6).

La unión del varón y de la mujer, hechos una sola carne, ha de estar fundamentada en el amor: *“Alégrate con la mujer de tu juventud, como cierva amada y graciosa gacela. Sus caricias te satisfagan en todo tiempo, y en su*

amor recreáte siempre” (Pr. 5, 18-19).

Cuando Dios, en el Antiguo Testamento, quiere mostrar el amor que siente por su Pueblo de Israel, lo hace a partir de la experiencia humana del amor matrimonial. Dice Isaías: *“Nunca más te llamarán Desamparada, ni tu tierra se dirá más Desolada; sino que serás llamada “Mi deleite está en ella” y tu tierra “Desposada”. Pues como el joven se casa con la virgen, se desposarán contigo tus hijos; y como el gozo del esposo con la esposa, así se gozará contigo el Dios tuyo”* (Is. 62, 4-5).

Cuando el Pueblo de Israel, pueblo elegido, se aparta de Dios, el Señor lo compara a la infidelidad de la esposa que comete adulterio. Y cuando el Pueblo se arrepiente y se convierte al Señor, es como la esposa que vuelve a su esposo, que la recibe contento: *“la llevaré á al desierto y le hablaré al corazón”* (Os. 2,14), diciéndole *“Te desposaré conmigo para siempre; te desposaré conmigo en justicia, juicio, benignidad y misericordia. Y te desposaré conmigo en fidelidad y conocerás al Señor”* (Os. 2, 19-20).

Esa fidelidad es la que Dios espera de los esposos para con sus esposas. La infidelidad matrimonial tiene consecuencias; dice el Señor: *“Cubris el altar del Señor con lágrimas, llantos y lamentos porque no se fija en vuestra ofrenda ni la acepta de vuestras manos. Preguntáis por qué: porque fuisteis infieles a vuestra*

esposa de la alianza... controlaos para no ser infieles a la esposa de vuestra juventud...” (cf. Mal. 2, 13-15). Y para que eso sea así, dice el Señor al esposo que no ande buscando donde apagar su sed : *“Bebe agua de tu propia fuente, bebe a chorros de tu pozo. No derrames por la calle tu manantial ni tus acequias por las plazas; sea para ti solo, sin compartirlas con extraños. Sea tu fuente bendita, goza con la esposa de tu juventud: cierva querida, gacela hermosa, que siempre te embriaguen sus caricias, que constantemente te arrebate su amor”* (Pr.5, 15-19)..

En el Antiguo Testamento, el matrimonio, pues, es el signo del amor que Dios tiene por su pueblo. Amor como el de un esposo: *“porque el que te hizo te toma por esposa, su nombre es Señor Todopoderoso”* (Is. 54, 5). Si alguien preguntara ¿cómo ama Dios a su pueblo?, debería poder responderse señalando a una pareja “como se aman estos esposos”.

En el Nuevo Testamento, el matrimonio adquiere una dimensión más plena, porque el amor del esposo a su esposa es el amor de Jesucristo a su Iglesia, que dio su vida por ella. Y la fidelidad de la esposa es la fidelidad de la Iglesia a Jesucristo (cf. Ef. 5, 21-32).

Este es, muy brevemente, el proyecto de Dios para el matrimonio.

Mn. Antoni Agelet Delpueyo

¹ L'autor ha escrit un article titulat *El matrimonio, proyecto de Dios-proyecto humano*. Per la seva extensió es publicarà en dos vegades.

La família dels màrtirs

El dia 6 d'octubre van ser beatificats a Tarragona 522 màrtirs de l'Església que van donar la seva vida confessant el Crist i la seva fe en ell, i perdonant els que els mataben en el marc de la persecució religiosa que hi va haver durant els anys 30 del segle XX. Beatificant-los l'Església ens els proposa com a models de vida. De la nostra diòcesi hi havia el bisbe, Salvi Huix Miralpeix, Mn. Josep Nadal i Mn. José Jordán (els curetas de Monzón), 63 maristes i dos laics, 18 mercedaris, i tres carmelites i un sacerdot diocesà d'Urgell.

Avui voldriem fer un petit comentari sobre un aspecte que ve molt a l'abast del títol d'aquesta secció: els nostres temes (els de la família). Resulta que dels 522 màrtirs, 131 (el 27%) tenia menys de 30 anys i, per raons d'edat, encara tenien vincles vius amb les seves famílies, fonamentalment els pares, i ens mostren la relació amb la família i la influència d'aquesta. Es conserva el testimoni escrit de molts que, veient que la seva hora era propera, es van acomiadar dels pares amb una serenor i un equilibri emocional que ens interpel·la, més en aquelles circumstàncies en les que van patir la por, ja fos pels patiments de la tortura en

pròpia carn, ja fos per les oïdes del que van sentir que els havi- en fet a uns altres.

En les cartes es constata la profunda fe, l'amor als seus, la serenor per poder estar acon-

sellant i recordar-se de tots els que estimaven, la capacitat d'ésser per l'altre al reconfortar-los i la gran capacitat d'amar que van tenir perdonant els que els assassinaven.

Com es pot arribar a aquesta situació? Si observem d'altres aspectes de la nostra vida quotidiana, ens trobem que la resposta espontània ens porta a ser, pel que és general, bastant visceral i el que ens surt no sempre està d'acord amb les nostres conviccions. Ans, però, si el que hom pensa ho ha meditat i s'ha plantejat aquella situació, imaginant-la (fent una imatge, una representació mental de la mateixa) en el seu interior, la resposta és molt diferent a quan ens agafen de patac. Els màrtirs havien reflexionat sobre la situació concreta i possible del seu martiri, se ho devien d'haver imaginat i, arribat el moment, tenien clar que la

seva fe els confortaria i els donaria forces,... volien ser fidels al Crist i, estimant fins i tot els enemics, van voler perdonar-los per tal d'exonerar-los de qualsevol culpa que es derivés d'aquell odi i aquella esclavitud a la ideologia.

A les cartes s'aprecia la influència de les famílies en uns nois (avui als trenta anys encara es consideren joves) que van tenir la fortalesa de persones adultes plenament responsables, i es nota també el pes dels pares que els havien infós aquell esperit i l'amor a Déu per sobre de totes les coses. Hi ha, a més a més, alguns testimonis de la resposta dels pares que els encoratjaven a tenir confiança en Déu i a ser-hi fidels acceptant la seva voluntat (com la mare de Mn. Nadal que uns dies abans de que el matessin, va anar a visitar-lo des de Bell-lloc a Monzón per donar-li ànims). Tot plegat, en certa manera, un homenatge a les famílies cristianes que viuen el Crist a casa seva, com si fos un membre més de la família, ensenyant els seus fills a ser coherents i a estimar, i tenen la vista fixada més enllà del que els atractius del món ens ofereixen.

Blanca i Juan Luis